

[Sigsgaard.]

burde efter min opfattelse ikke ligge hos de politiske oplysningsforbund, men hos kommunerne; men kommunerne har man jo forsøgt at skubbe i baggrunden i forslaget, og det betyder en helt urimelig favorisering af den private oplysningsvirksomhed på bekostning af den kommunale aktivitet på området. Nu forstod jeg af tidligere bemærkninger her i dag, at der ude omkring har været en mistanke om, at folketinget eller folketingsudvalget agtede at favorisere kommunerne. Det er mig ubegribeligt, hvordan en sådan mistanke kan opstå. Hvis man er opmærksom på den § 73, som hr. Knud Bro allerede tidligere har omtalt, vil man se, at der står i stk. 2:

„Fritidsnævnet har til opgave at støtte og fremkalde private bestræbelser på at tilrettelægge og gennemføre fritidsvirksomhed for børn og unge og fritidsundervisning for voksne samt at drage omsorg for, at denne virksomhed samarbejdes på den mest hensigtsmæssige måde. Såfremt der ikke ad privat vej kan tilbydes sådan virksomhed i tilstrækkeligt omfang, skal nævnet indstille til kommunalbestyrelsen, at der fremsættes kommunale tilbud i fornødent omfang, eventuelt i samarbejde med andre kommuner.“

Det vil altså sige, at først i det øjeblik, da det har vist sig, at der ikke er tilstrækkeligt privat initiativ i det pågældende område, da kan kommunen allernådigst få lov at træde til. Det vil sige, at man helt klart og tydeligt placerer kommunerne i anden række, og jeg synes altså, det er uacceptabelt, at de kun får til opgave at fungere som en nødudrykningstjeneste.

Desværre ser det ud til — det viste sig også i det tidligere udvalgsarbejde — at alle de store partier, også socialdemokratiet, er indstillet på på den måde at skubbe kommunerne i baggrunden. Jeg ved ikke, om det skyldes, at alle disse partier har deres oplysningsorganisationer at tage hensyn til, det har de mindre partier jo ikke; man må jo så sætte sin lid til, at kommunerne og de kommunale organisationer vil prøve på at gøre partierne begribeligt, at det er en skidt behandling, de er i færd med at give kommunerne, og at den ordning, vi nu har, hvor oplysningsforbundene

varetager f. eks. sprogundervisningen, medfører meget, meget store ekstraudgifter, og at de ekstraudgifter forekommer helt uacceptable i en tid, hvor folketingets flertal anser det for nødvendigt at skære ned på en række bevillinger, som forekommer andre stærkt nødvendige.

Jeg skal altså henstille, at udvalget grundigt beskæftiger sig med det spørgsmål, og at udvalget også tager problemet op om, hvordan man skaffer kvalificeret pædagogisk personale til at varetage fritidsundervisningen. I dag kniber det meget stærkt, og man må jo nok slå fast, at der i dag er beskæftiget en række personer i det arbejde, som er ukvalificerede eller ikke tilstrækkeligt kvalificerede. Jeg tror, det er helt nødvendigt, at alle undervisere har en vis pædagogisk baggrund, og derfor er det vigtigt, at de nødvendige kursus oprettes, kursus, som kan tilbydes dels folk, der allerede er inde i arbejde, men ikke har nogen pædagogisk uddannelse, dels folk, som ønsker at søge beskæftigelse inden for denne sektor af uddannelsen.

Men det er ikke tilstrækkeligt, at vi får de kursus; det kan måske vise sig at blive svært nok, men jeg synes altså ikke, det er tilstrækkeligt. En egentlig pædagogisk uddannelse for voksenundervisningen må efter min opfattelse etableres. Det koster penge, men jeg tror også, det skal slås fast, at loven her kan ikke praktiseres uden ganske store investeringer, uden ganske store driftsudgifter. Man kan overveje at oprette særlige voksenpædagogiske linjer på de bestående seminarier eller at oprette selvstændige voksenpædagogiske uddannelser, og jeg tror ikke, at man skal skyde spørgsmålet ud under henvisning til, at problemet om en vis koordinering af de forskellige pædagogiske uddannelser, vi har her i landet, for tiden overvejes. Nu må vi vente og se, hvad der kommer ud af det; der kan efter erfaringen gå både vinter og vår en hel masse gange, inden den slags overvejelser giver resultat, og jeg tror, at man allerede nu må i gang med at etablere voksenpædagogiske uddannelser.

Endelig skal jeg henstille til udvalgets overvejelse, at man giver større muligheder for gennemførelse af egentlig kvalificerende uddannelser inden for voksenundervisningen. Der er allerede i dag et kolossalt behov